

Последния часъ на Христо Ботевъ.

Братъ да ми си, вѣтре на Балкана,
Братъ на жалба и на люта рана...
Вѣй ми, вѣтре, вѣй ми и повѣвай,
Тежката ми мжка разпилявай!...

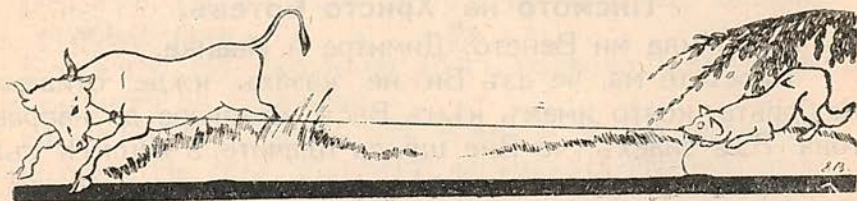
Мойта майка плаче и жалѣе,
А надъ кжщи черъ байракъ се вѣе!...
Вѣй ми, вѣтре, вѣй ми и повѣвай
И тжга по майка разпилявай.

Мойто либе съ черенъ чумберъ ходи,
Съ черенъ чумберъ въ чемеръ и въ несгоди.
Вѣй ми, вѣтре, вѣй ми и повѣвай
И любовь по либе разпилявай.

А народа плаче непрестанно...
Но съсъ смъртна рана какъ да стана —
Какъ отново знаме да развѣя,
И хайдушка пѣсень да запѣя?...

Братъ да ми си, вѣтре на Балкана,
Братъ на жалба и на люта рана...
Вѣй ми, вѣтре, вѣй ми и повѣвай
Тежката ми мжка разпилявай!...

Владимиръ Русалиевъ.

Вироглавото биче.

Въ едно село живѣло биче съ остри рога, съ твърда глава. И толкова инатчия било то, че съ никого се не погаждало, никого не слушало. Говорятъ му едно, то си знае друго — своето.